

Κεφάλαιο Β, 41

Νόημα

Ο ρήτορας συνοψίζει και κορυφώνει τον έπαινο της πολιτείας. *Ξυελών τε λέγων, πᾶσαν πόλιν τῆς Ἑλλάδος παιδευσιν*

εἶναι και ο Αθηναῖος πολίτης ἐπί πλεῖστα εἶδη, μετά χαρίτων και εὐτραπέλως το σῶμα αὐταρκες παρέχει.

Η πόλη είναι το πνευματικό κέντρο όλης της Ελλάδας, και ο Αθηναῖος η ολοκληρωμένη και πολυμερής

προσωπικότητα· απόδειξη του μεγαλείου είναι η δύναμη της πόλης που είναι αποτέλεσμα της ελεύθερης ζωής

του Αθηναίου και αυτό δεν το αποδεικνύει ο *κόμπος τῶν λόγων* αλλά η *ἀλήθεια τῶν ἔργων*.

Η δύναμη της πόλης την οποία έκτήσαντο με αυτούς τους τρόπους έγκειται στο ό τι αποδεικνύεται *κρείσσων ἀκοῆς*

αφενός και αφετέρου στο ό τι η γενική παραδοχή της αφαιρεί από μεν τους εχθρούς την ἀγανάκτησιν επειδή υποφέρει

από κατώτερους από δε τους υπηκόους την κατάμεμψιν επειδή δεν διοικείται από αξίους και ικανούς.

Μετά μεγάλων σημείων και οὐκ ἀμάρτυρον θα έχει αποδειχτεί η δύναμη της πόλης και γι' αυτό *θαυμασθήσονται τοῖς*

τε νῦν και τοῖς ἔπειτα χωρίς να έχουν ανάγκη ούτε από κάποιον Όμηρο ως έπαινέτην ούτε κάποιον άλλο ο οποίος

με τα έπη του θα ικανοποιήσει προς στιγμή τους ακροατές του αλλά θα βλάψει ή *ἀλήθεια τήν ὑπόνοιαν*.

Αποδεικτικά στοιχεία και μάρτυρες της δύναμης αυτής όπως η επέκταση κατά ξηρά και θάλασσα και οι αναμνήσεις

επιτυχιών και αποτυχιών, *τά μνημεῖα κακῶν τε ἀγαθῶν*, σε κάθε μέρος, αυτά εξασφαλίζουν τον θαυμασμό στο παρόν

και το μέλλον· οι ύμνοι των ποιητών και των λογογράφων είναι άχρηστοι ή επιζήμιοι.

Στο τέλος, ο ρήτορας αρχίζει τον έπαινο των νεκρών, οι οποίοι επειδή συνειδητοποίησαν την αξία της πόλης θυσιάστηκαν

γι' αυτήν· αυτό είναι και το χρέος των επιζώντων.

Η Γνώση με τρόπο απλό και κατανοητό!

Περί τοιαύτης πόλεως οΐδε γενναίως δικαιοῦντες μη ἀφαιρεθῆναι αὐτὴν μαχόμενοι ἐτελεύτησαν.

4ος αι. Επιτύμβιο ανάγλυφο. Παρουσιάζει έναν άνδρα γενειοφόρο, καθήμενο από δεξιά επάνω σε θρόνο.

Τα χαρακτηριστικά του προσώπου του είναι λεπτότητα, η μύτη μακριά, η γενειάδα καταλήγει μυτερή κάτω από το σαγόνι.

Το βλέμμα ατενίζει στο άπειρο. Φοράει χιτώνα.

Στο δεξί χέρι κρατάει κώνη. Το αριστερό χέρι ακουμπάει στο μπράτσο του θρόνου και κρατάει ένα ρόδι.

Τα πόδια του είναι ακουμπισμένα σε γραμμή που υπερέχει του εδάφους.

Ένα σκυλάκι πιστό είναι μπροστά στα πόδια του,

ενώ το ένα άλογο, πιο μακριά βηματίζει επάνω σε μια άλλη γραμμή.

Το έργο αυτό που διαπνέεται από θρησκευτικό πνεύμα, είναι νεκρική ηρωική στήλη. Αφιερώθηκε στον νεκρό από τους απογόνους του. Το ρόδι συμβολίζει την τροφή των σκιών στον Άδη.

Ο πιστός σκύλος συμβολίζει τον αιώνιο σύντροφο των χθόνιων πνευμάτων, ενώ το άλογο είναι σύμβολο ευγένειας και ανωτερότητας του νεκρού ήρωα.

Αρχαιολογικό Μουσείο Σπάρτης

Η Γνώση με τρόπο απλό και κατανοητό!